

*multis foliorum seu virgultarum fascibus oppletum, deinde vero Oenipontium, inde Oeno amne secundo abductum fuisse, fe-
ra cum diluvie, ac saeva turbati Aëris tempestate subsequente
nec sine periculo ibi occisum tandem. Item alium, quem su-
perioribus hisce annis à Johanne Maleto in solitudine Sant
Mauritiano stagno vicina, visum haud sine noxa fuisse, alibi
dictum est. Certe cum Avus meus maternus Martinus Mas-
folius, qui & Baloccius, in saxeto horribili ad Radicem me-
morati Alpijuliensis Montis in serpentem ejusmodi immanis
plane, tum amplitudinis, tūm formæ ex improviso conspectum
incidisset, tantus eum horror invasit, ut totus sibi diutino
morbo correpto, ac lecto affixo decumbenti pilus defueret, &
cutis earum corporis partium decideret, quæ tum ad conspe-
ctum Draconum seu borum certè immanissimam belluam nu-
dæ vel veste non tectæ deprehensæ fuerunt. Hucusque Cam-
pellus, in Historiæ Rhæticæ MSC. Appendice, Cap.
52.*

C O M I T A T U S S A R U N E T U M .

*Anno circiter 1660. D. Andreas Rodunerus Secretarius Fig. xx.
& Signifer Praefecture Altosaxensis, montem apud Sarunetes,
(im Sarganser Land) den Wangserberg vulgo dictum, cum
adjuncto sibi socio scandens, Draconem Montanum magnitu-
dinis horrendæ obvium sibi habuit, qui ad eorum conspectum
in pedes posteriores ad magnitudinem Viri sese sustulit, cor-
pus ejus asperrimis squamis obsitum fuit, longitudinem ejus
dimidii mali cerealis & moles ejusdem crassitatem adæquabat;
quatuor instructus erat pedibus, auribus & facie felis fuit;
cauda ejus trium circiter cubitorum longa fuit; venter à pe-
dibus anterioribus versus posteriores striis croceis, venarum
instar erat distinctus; dorsum universum ad caput usque seto-
sum, hoc etiam cristâ insignitum fuit. Ii autem viam deserent-
tes regiam, per avia absque damno iter suum prosecuti sunt,
Ita saepius citatus Wagnerus Historiam hancce vernaculâ &
propria manu ab. Ampl. D. Landammanno Rodunero, prædi-*

Ddd 3

cti

C A S T R A R H Æ T I C A.

fig. XI. Malis Draconibus adnumerandus venit, quem ante decen-
nium circiter offendit vir quidam probus Mejerus nomine (cu-
jus frater Rev. Domino Camerario Blumero est à servitiis,) supra pagum *Quintam* jacentem sub umbra Abietis proceræ, pedatum, alatum, alis rubris maculis notatis, argenteo nitore veluti splendentibus, respirando veluti suspirantem, & alas subinde commoventem, quo tamen viso mox rediit. Biduo post subsecuta est grandinosa Tempestas, quæ confirmavit communem Alpicularum Traditionem, quod communiter graves sequantur Tempestates, si alicubi videantur Dracones. Non sane destituit eos sana Philosophia. Aëre rarefacto, & tempestate imminente novimus è latebris suis prodire Lacertas, Salamandras, Ranas, & id genus Animantia alia.

Ultimo loco non præteriri debet, apud Gentes nostras alpinas passim Torrentes sævos homonymon esse Draconum; solent enim, ubi Torrens quidam per Alpium declivium cum impetu ruit, & vastas mole Petras, Arbores, aliaque secum rapit, dicere, *es ist ein Drach ausgefahren, erupit Draco*, cui Phraseologiæ ansam forte dedit Draconum pernicitas, & adscribenda, quod non negaverim, multorum, qui circumferuntur in ore populi, Draconum Historia mendax. Hoc tamen non obstante, fatis superque ex hactenus allatis Draconum Helveticorum Exemplis, iisque collatis cum Exoticis, patere judico, dare id genus bestias, seu proprium constituant Animantium genus, seu Monstris Serpentum, quod multi volunt, adnumerari debeant. Patet item, non unius esse speciei omnes, alias nempe alatos, alias apodes, Anguibus seu serpentibus accensendos, alias pedatos, quos cum Lacertis potiori jure conferas, differre item colore, squamis, partium Corporis figura: Ut hinc manca admodum sit, saltem Historiæ Helveticæ minus congrua, Notarum

Cha-